

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 33.
16 Aug.

Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

11 årg.
1894.

Moses.

Text: 2 Mos. 2: 1—10.

et var under trädomens tid i Egypten Israels efterkommande började känna sig såsom ett folk, en nation för sig gent emot alla andra.

När detta medvetande vaknat till lif och brann klart i de flesta israeliters inre, då var äfven uppfostringens tid slut, och Gud började foga anstalter

för deras återförande till löftets land. Därför låter han nu en förlossare träda fram på det mänskliga lifvets skådeplats. Denne man var Moses.

Mose föräldrar voro af Levis hus, och liksom alla andra israeliter vid denna tid förtryckta slafvar. I detta anspråkslösa hem föddes nu ett litet gossebarn, och enligt faraos påbud skulle alla sådana genast kastas i Nilen och förgöras. Men den unga modern älskade så innerligt sin förstfödde, att hon trots konungens påbud dolde honom i sitt hem under en tid af tre månader. Hon lydde därvid mera sitt hjärtas röst och Guds maning än faraos grymma påbud och lag. O, huru viktigt är det icke för oss alla men särskildt för eder, I unge, att söka fatta Guds vilja och följa den utan den minsta afvikelse, äfven om lögnens och bedrägeriets röst talar

till eder under en mycket ärevördig dräkt!

Emellertid tyckes den unga modern fått veta, att faraos fogdar och våldsmän hade kännedom om barnets tillvaro. För att då rädda honom från att falla i deras händer, tar hon en kista af rör, gör henne vattentät genom harts och asfalt, lägger sin älskling i rökistan, sluter locket till och sätter den ut i Nilen. Utan tvivel bad modern en bön till Jehovah för sitt barn och lämnade honom så i den allsmäktiges hand.

Men där fanns ännu ett hjärta, som icke kunde tänka sig, att det älskliga barnet skulle omkomma. Det är gossens syster, Mirjam. Hon stannar där nere vid Nilen, för att med sina ögon följa den bräckliga farkosten och för att ur sitt hjärta uppsända varma böner för sin lille broders räddning. Och här finnas ännu ögon som vaka, osynliga väsenden, som kringsväfvat och värna den lille. Ty »Guds änglar från vår barndomsdag oss följa och bevara». Och ännu mer, här fanns ännu en, som med faderligt öga såg ned på den lille seglaren bland Nilens farligheter. Gud själf, han, som icke blott leder konungars hjärtan som vattubäckar utan äfven konungadöttrars, han hade trädarna till barnets räddning i sin allsmäktiga hand.

Ett af de forntida bildade folkens älsklingsnöjen var badet. Vi kunna knappast föreställa oss, med hvilket nöje och välbehag dessa hvarje dag tillbragte några timmar i sina präktiga bad. Deras svala, luftiga byggnader med sina marmorbassiner, var för dem en kär tillflyktsort undan solens glödande strålar. Till ett sådant bad är faraos dotter på färd, åtföljd af sina tärnor. Öfver sin härskarinnas hufvud bära de en skyddande solskärm; andra fläkt svalka till henne med sina fläktpipor. Vägen går längs stranden. Men hvad är detta? Hon varsnar en liten rökista, som af flodens vågor sakta vaggas framåt. Hon sänder en badjungfru

ut efter kistan, och tjänarinnan bär den på sina armar fram till prinsessan. Varligt öppnar hon locket, och där inne ligger ett litet gråtande barn.

Men Gud som dittills beskyddat den lille, han väcker medlidandets känslor i konungadotterns hjärta. Hon ömkade sig öfver den lille, fastän hon såg, att det var ett af ebreernas barn, och hon beslöt att rädda honom, trots faderns stränga påbud.

Med återhållen andedräkt och den mest spända uppmärksamhet har Mirjam åsett allt detta. Nu ingifver Gud henne, att det är hennes stund att handla. Hon har märkt prinsessans rådvillhet, hvar hon för tillfället skall göra af barnet. Hon närmar sig därför faraos dotter, och frågar ödmjukt, om hon skulle kalla en ebreisk kvinna, som ammade upp barnet åt henne? Och när hon fått ett gladt, bifallande »gack», från prinsessans mun, skyndar hon med lätta fjät och lätt hjärta efter sin och barnets egen moder. Och vi må ej undra på, om prinsessans ord i den lyckliga moderns öron låter som himmelsk musik: »Tag detta barn och amma det upp åt mig; jag vill gifva dig lön.»

Så är då barnet åter igen i sina föräldrars hydda. Och att modern icke spar på ömma omsorger och trogen vård, det kunna vi lätt ana. Men i stället för att amma upp barnet till faraos dotter, synes den lille blifvit uppammad åt Jehovah. Ty att han tidigt fick lära sig känna Jehovah och med modersmjölken fick insupa en lefvande gudsfruktan, därom kunna vi vara öfvertygade. Lyckliga alla små, som i tidiga år af mor och far lära sig hitta bönen väg till himmels Gud! Lyckliga alla små, som likt Mose få lära sig älska Guds folk, och som vid mogna år vilja offra sitt lifs kraft för detta folkets sak. Ty ännu i dag är Herrens folk en liten, klen hjord, som smädas, beljuges och förföljes. Men Mose fränsade sig till sist att vara son till faraos dotter och ville mycket hållre lida försmädelse

med Guds folk än lefva i syndig njutning till en tid; ty han såg efter lönen. Tvenne kronor vinkade honom: Egyptens kungakrona och lifvets ovanskliga segerkrona. Han valde den senare. Gå och gör du sammaledes!
F. B. G.

”Om skalkar locka dig, så följ icke.”

Exemplet har en oerhörd makt i både godt och ondt afseende, och detta bör isynnerhet de äldre af er, barn, tänka på. Om det i en klass finnes en riktigt snäll gosse eller flicka, kan denné ende utöfva ett godt inflytande på hela klassen.

Vill du vara den gossen, den flickan?

»Jag vill inte vara den enda i klassen som inte har läst denna bok», sade Margreta, medan hon öppnade ett paket, som på ett hemlighetsfullt sätt kommit henne tillhanda. Margreta stod inne i sitt sofrum, och då hon hörde steg utanför, kastade hon hastigt boken ned i en låda. Visserligen ljöd det i hennes samvete: »När du är så rädd att visa, att denna bok fins hos dig, så måtte det inte vara rätt att läsa den. Läs den icke.»

»Jo, jag vill läsa den», svarade Margreta, »alla mina kamrater skulle göra narr af mig, om jag icke gjorde det; de ha ju allesammans läst den, hvarför skulle icke jag då göra det?»

Och Margreta läste boken, fastän hon visste, att det var en dålig bok. Hon gjorde det, för att alla andra gjorde så. Och dock kände hon så väl till det Guds ord, som säger: »Om skalkar locka dig, så följ icke.»

Margreta är nu en fullvuxen kvinna, och hon har själf sagt för mig, att hon ännu i dag ångrar, att hon läste den boken. Genom den fick hon första

gången smak för det slags böcker, som hon visste, att hennes mor och hennes bästa vänner icke kunde fördraga, och på samma gång började hon allt mindre bry sig om sin bibel och om god och nyttig läsning. »Nu har jag väl åter genom Guds nåd lärt mig älska hans ord och jag har upphört att läsa dåliga böcker», tillade hon, »men aldrig kan jag ur mitt sinne och ur mitt minne utplåna allt det ogräs, som jag genom min läsning planterade däruti.» — —

— — — »Äh, så göra alla gossarna», sade Ernst, då hans syster förebrådde honom, att han fuskade med sina läxor och sina skrifningar. »De skulle säga, att jag vore en enfaldig tok, om jag inte skaffade mig en smula lättnad vid arbetet, när jag kan få. Det är kanhända inte så aldeles riktigt att göra så, men vet du hvad, syster, när alla gossarna göra på samma sätt, så kan det väl inte vara så galet ändå.» — —

Detta var Ernsts ursäkt, men den antages nog icke af honom, som talat orden uti 2 Moseb. 23: 2.

”Förbjuden frukt”.

Med teckning.

*Lockande och mogen blänkte
Päronskörden på sin gren;
Liten Gerda ständigt tänkte
På den frukten, gul och len.*

*Blott en enda hon fått smaka —
Resten skulle säljas, den. —
Men hur längtan flög tillbaka
Till den sköna frukt igen!*

*Och i dag, när öfverlåten
Åt sig själf hon var en stund,
Frestaren smög in försåten
Djupt i barnets hjärtegrund. — —*

FÖRBJUDEN FRUKT.

GODA VÄNNER.

*Blott ett ryck, och päron ramla
Många, många innan kort,
Och hon hinner blott att samla
Och se'n skyndsamt ila bort.*

*Bort till vrån, där löfvet hvälfver
Tätaste sitt mörka skygd,
Skyndar hon, och handen skälfver
Ut af fruktan och af blygd.*

*Men där står ju Knut och stirrar,
Undrande, hvad Gerda gjort,
Och hans häpna öga irrar
Ifrån frukt till syster fort. — —*

*Sorgset susar det i linden:
Liten Gerda blir så rädd;
Färgen flyr från runda kinden,
Nyss i friska rosor klädd.*

*Solens glans är ej densamma,
Spöklikt dunkel börjar rå.
Stackars Gerda! In till mamma
Vågar hon ej nu att gå.*

*Blott förlåtelse kan gifva
Hennes hjärta åter ro
Och den mörka makt fördrifva,
Som i själen bygger bo.*

Aster.

Goda vänner.

Med teckning.

Sommarsolen log sitt blidaste leende öfver vårt vackra land och sträckte ut sin grönskande spira däröfver från Öresunds glittrande böljor vid Skånes kust och uppåt till Karesuandos fjäll och moar i Lappland, där hon nu icke brydde sig om att gå ned utan lyste både natt och dag. Vestanvinden var vid glada-ste lynne. Han hoppade lätt och lekande

ned från fjällen, krusade de tusende insjöarna, susade sakta genom de mörka barrskogarna och lekte i kronorna på de böjliga löfträden. Säden böljade på åkrarna, och landtmännen arbetade med lust för att berga in Guds gåfvor från de bräddfylla ängarna.

Litet hvar kände att det var sommar nu. Intet under, att stadsborna skyndade ut på landet för att några veckor njuta af Sveriges korta men vackra sommar. Tea och Frida hade äfven fått följa sina föräldrar ut på landet. Här njöto de nu i fulla drag af den friska luften, de röda hallonen och de vederkvickande baden i den närliggande sjön.

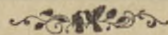
Vid gården fanns nu mångt och mycket som intresserade de båda stadsbornen: Hästar och kor, grisar och kalffvar, men allra mest höns och dufvor. Med dufvorna särskildt blefvo de goda vänner.

Där fanns bland dem en snövit dufva, som slöt sig till den tolfäriga Frida med sådan tillit, att hon slutligen åt ur hennes hand och satt trygg på hennes axel och följde henne hvarhålst hon gick. Till och med då Frida sam omkring i insjöviken flaxade dufvan öfver hennes hufvud och satte sig på hennes uppräcka arm.

Vid gården hade man med intresse talat om, huru det skulle gå för de två vännerna att en gång skiljas åt. Och när dagen kom för Fridas afresa till staden för att infinna sig i skolan, var dufvan alldeles utom sig. Dagen därpå satt fågeln med hufvudet under vingen och sörjde så, att hon glömde att äta.

Nästkommande lördagseftermiddag kom Frida ut till föräldrarna, som med den äldre systemen stannat kvar på landet. Dufvan blef nu sig åter lik igen, åt och fröjdade sig öfver återseendet. Men när familjen sedan följande måndag flyttade till staden, följde den hvita dufvan med. Hon fick nu ett litet dufslag för sig, och Frida och hon fortforo att vara riktigt goda vänner.

J. B. G.

Verkligt hjältemod.

Forts. fr. nr 32.

III.

Krympling för lifvet.

»Bertie skall få komma ner i hvardagsrummet i dag», jublade barnen.

»Vi ska' pryda rummet och göra det festligt till dess han kommer», föreslog Dora. »Se här, jag har plockat några blommor, som vi ska' sätta i vaserna och flytta dem fram på bordet framför soffan. Mamma sade, att han skall ligga på soffan.»

»Så vackra blommor!» sade Leonard. »Hvad skall jag hitta på att roa honom med, då?»

»Jag tror nog, att mamma skulle ge dig lof att bära in din kanin för att visa honom den — bara för den här gången», tillade Dora litet tveksamt.

»Ja, det tror jag bestämdt att jag får. Hon sade, att vi skulle göra vårt bästa att vara glada och roa honom, så att han inte skulle komma att tänka så mycket på hvad som händt. Jag får nog ta in min kanin. Jag kan mycket väl bära honom i min stora korg.»

»Än jag då? Hvad skall jag göra?» frågade lille Edvard. »Skall jag gå och taga ned fågelboet, med alla de där små ungarna, som vi hittade på i går?»

»Nej, för all del, Edvard, det skulle vara grymt att röfva bort dem från deras moder. Det skulle inte Bertie tycka om.»

Den lille gossen såg nedslagen ut. »Men jag tror bestämdt han skulle tycka om att få se det», sade han allvarsamt.

»Du kan ju beskrifva det för honom i stället; det tycker han lika mycket om», rådde honom systern.

»Dora», sade den lille efter en stund, »jag har en tioöring, får jag gå till boden och köpa karameller för den?»

»Jag tror inte Hanna tillåter det», svarade Dora.

»Då skall jag fråga mamma. Hon vill att vi ska' roa stackars Bertie.»

»Nej, du får inte störa mamma nu. Hon är uppe hos Bertie och hjälper honom kläda sig. Jag skall säga dig, hvad du skall göra, Edvard; du skall få springa ut i trädgården och plocka litet mera reseda och gröna törnrosblad. Jag behöfver mera sådana i mina buketter.»

Den lille gossen skyndade till dörren. Då tycktes han plötsligt komma ihåg någonting; han stannade och vände sig om. »Skall Bertie aldrig kunna springa mera, liksom — liksom han förr brukade göra?» frågade han.

Dora skakade sorgen sitt hufvud, och när hennes lille bror gått ut, böjde hon sitt ansikte ned öfver blommorna, som hon höll på att ordna, för att dölja de tårar, hvilka fyllde hennes ögon, fastän hon af alla krafter bemödade sig att tränga dem tillbaka. Det var då således en verklighet, att Albert, hennes käre broder, nu var en krympling för hela lifvet. — Efter den förskräckliga dagen, när Leonard siktade på honom med bössan och tryckte af den, utan att veta att den var laddad, hade han under flera dagar — ja, veckor — sväfvat mellan lif och död. Läkarna hade varit nödsakade att taga af hans venstra ben, hvilket blifvit förfärligt stympadt. Sedan hade följt ett långsamt tillfrisknande, under hvilken tid barnen sällan fått se honom och då endast korta stunder. Men nu skulle han ändtligen bäras ned i hvardagsrummet, och fastän Dora mycket gladde sig öfver detta, kunde hon dock icke låta bli att tänka på allt det sorgliga, som hade händt sedan Albert sista gången var tillsammans med syskonen i det trefliga hvardagsrummet.

»Dora, du gråter», sade Leonard förebrående, ehuru hans egen röst var långt ifrån säker. »Moster Ida har ju sagt, att vi allesammans måste vara mycket glada och vänliga, när Albert kommer ner, så att vi försöka hålla modet uppe på honom och hjälpa honom att tåligt bära sin olycka. Dora, vi måste vara tappra nu.»

Den lilla flickan såg förvånad på

kusinen. Huru förändrad han var! En ovanlig mildhet och en oegennyttig beredvillighet att hjälpa syntes hafva intagit den förut så självviske, bortklemade gossens sinne. Han, som förr endast tänkt på sig själf och sitt eget nöje, tänkte nu i första rummet på att glädja andra. Men Dora anade icke, hvilken hård skola den stackars gossen fått genomgå under dessa sista, sorgliga månader.

Till en början hade han varit alldeles tillintetgjord af fasa och förtviflan, när han fann, att han så när hade dödat sin lille kusin. Sedan hade han rent af öfvervåldigats af all den godhet, som bevisats honom af dem, som stodo Albert närmast. Han kunde aldrig glömma, då hans morbror på kvällen denna sorgliga dag fann honom ligga framstupa på golvet i barnkammaren och gråta som om hjärtat ville brista, huru vänligt denne då sade till honom: »Min gosse, min stackars gosse, jag förstår, att det är värst för dig. Men gråt inte så, Leonard, jag vet ju, att du inte ville göra det.»

Och moster Ida sedan! Hon, som själf var så förbi af oro och sorg, huru hade hon icke kommit till hans säng, tagit honom i famnen och kysst honom samt blandat sina tårar med hans! »Om Gud tager hem vår Bertie, skall du blifva vår egen käre gosse i stället, Leonard», hade hon sagt.

Och äfven Dora, fastän hon till en början hade gömt sig för honom, liksom om hon icke kunde uthärda att se den gosse, som så nära hade beröfvat henne hennes käraste bror, hade dock till slut modigt försökt kväfva sina ovänliga känslor, när hon såg hans bittra sorg. Hon hade i stället gjort allt för att visa, att äfven hon fullkomligt förlåtit honom. Genom all denna förlåtande kärlek och vänlighet hade gossens hjärta vunnits och hans sinne veknat, och han hade å sin sida gjort allt för att om möjligt godtgöra något af allt det bekymmer, han genom sin tanklöshet vållat dem.

»Jag tycker det skall kännas så svårt för Bertie», sade Dora med en suck. »Mins du, Leonard, att han brukade önska att blifva en tappert soldat?»

Ja, Leonard kom väl ihåg detta. Han vände bort hufvudet, så att Dora ej skulle se de våldsamma ansträngningar han gjorde för att svälja ned tårarna. Barnen hade förut knappast gjort sig reda för, huru förskräckligt deras stackars bror var skadad för framtiden. Första tiden hade de varit så ängsliga att han skulle dö och sedan så tack samma att hans lif blef sparadt, att förlusten af benet i själfva verket hade synt dem såsom en jämförelsevis ringa olycka. Men nu började de att något förstå storleken af denna förlust.

»Nu skall jag gå upp och hämta Albert», sade herr Willén, som nu kom in i rummet, och han såg därvid med ett uppmuntrande leende på barnen. »Vi måste allesammans komma öfverens att vara glada öfver att hafva honom nere ibland oss igen. Leonard, min gosse, du skall få komma med och bära ner hans saker. Nej, Dora, du måste stanna här för att taga emot honom och bjuda honom vara välkommen, när vi komma ner. Håll Edvard kvar också», tillade han, när den lille gossen kom in med händerna fulla af reseda och törnrosblad.

Sedan gick herr Willén ut, åtföljd af Leonard, och om några minuter kommo de tillbaka med Albert, som såg blek men lycklig ut, där han satt på sin faders starka arm.

(Forts.)

Brefväxling med de små.

Prisuppgift N:o 20.

Hvar uti bibeln läsa vi om en judisk konung, hvilkens fader vid hans födelse var endast fjorton år gammal?

Söndagsskoltext för den 26 Aug.

2 Mos. 3: 10—20.

Tänkespråk: Frukta icke, ty jag är med dig! Sök icke hjälp hos andra, ty jag är din Gud! Jag stärker dig och hjälper dig och stöder dig med min rättfärdighets högra hand. Es. 41: 10.

Upsala 1894. Almqvist & Wiksells Boktr.-Aktieb.